

V.

Iz mojih sanj si vzrastla — čista, sveta,
vsa kakor lilija iz vrtné grede:
iz mraka v daljno noč njen soj se prede,
med nébom in zemljó v temó se spleta.

Kaj nisem nate čakal vsa ta leta
iskanj, omahovanj, laži in zmede? —
takó sem sam bil sredi svoje bede,
vsa moja pota bila so zakleta.

Pač sem te slutil, ko do zvezd visoko
hlepél sem v sladkih urah pozabljenja,
ves za teboj zvenel, iztezal roko;

o, ne iz sanj, krik si iz dnà življenja:
ko zrem v oči globoko ti, globoko,
odsev tam gledam lastnega hotenja.

Tudi soneti bi bili - a kaj + kaj si povedati

Franjo Roš:

NLoto 22/7

Sanjam.

Sanjam daljno svobodo, zastrtih oči.
Čutim svetlo zavest v vsej vroči oblasti
preko vsega in iz vsega trpečega rasti;
silna se trga odtod, molče krvavi.

Silna se dvigne in plove v široko prostost
polj in daljav, ki v solnčnem zlatu zorijo
in prisluškuje utripom, ki mehko zvenijo
v zemljici daljni in pije ji gorko sladkost.

Sanjam in v bolnih prsih mi strune pojo,
lijejo v sanje in bol najslajše zvoke;
v duši zamaknjeni bele, ljubeče roke
čez drhtenje pojočih strun gredo.

*Oa, ja - sanjam. Jaz tudi, ko to berem - Kaj t
22/7.19*